

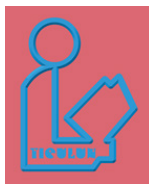
Giếng buồn
đuối theo

truyện ngắn

DOÃN DÂN

Tiếng buồn đuổi theo

Doãn Dân

Paris * 01-2026

Nguồn : *vantholacviet.com*
Ebook : *Thư viện Tiểu Lùn*

Tiếng buồn đuổi theo

DOÃN DÂN

TÂN VĂN số 49

Saigon * 05-1972

 iọng người đàn bà cất lên, nhỏ và ngập ngừng như một nỗi e ngại.

– Về đi, anh.

Vĩnh quay lại nhìn. Khuôn mặt nàng trắng xanh dưới lớp ánh sáng thật nhạt của những ngôi sao từ trên trời tỏa xuống. Vĩnh không thể hiểu người đàn bà này đang nghĩ gì, vì đôi mắt nàng chìm lặn vào bóng tối. Chàng hỏi:

– Về đâu?

Người đàn bà chỉ tay về phía cuối con đường đất đỏ:

– Nhà em. Ở đằng kia kia.

Vĩnh nhìn theo tay nàng. Chàng chỉ thấy những mái nhà lụp sụp nằm sát nhau, quay lưng ra biển im lìm trong một lớp ánh sáng mờ mờ. Chàng chịu, không hiểu căn nhà nào của nàng.

Vĩnh mỉm cười, hỏi:

– Đằng kia là bao xa?

– Gần thôi. Đi. Đi với em, biết liền.

Nàng níu cánh tay Vĩnh lôi đi. Nhưng chàng vẫn đứng yên. Cử chỉ níu kéo của người đàn bà gợi lên trong lòng Vĩnh một nỗi ái ngại. Chàng hiểu, sự mời mọc ân cần, vồn vã đó không phải đã phát ra từ trong thâm tâm, từ lòng yêu

mến chân thành, nhưng phát ra từ niềm vụ lợi. Vĩnh vừa khó chịu vừa tội nghiệp người đàn bà lạ.

Chàng nói:

– Từ này, em chưa cho anh biết tên. Tên anh là Vĩnh.

Người đàn bà ngược mắt nhìn chàng, phân vân dò hỏi. Nàng nói:

– Biết tên làm gì. Em đâu cần biết tên anh. Cả đời mới gặp nhau một lần mà. Anh thông cảm không?

Vĩnh hơi ngạc nhiên. Từ lúc gặp nàng đúng hơn từ lúc nàng mon men đến làm quen, Vĩnh vẫn có ý coi thường, rẻ rúng người đàn bà này. Nhưng câu nói vừa rồi làm chàng ân hận.

Chàng nói:

– Nói chuyện mà không biết tên nhau, mất thú, dù chỉ gặp nhau một lần. Em thông cảm không?

Người đàn bà cười:

– Thì gọi em là Phượng. Em tên Phượng. Khó tính quá ta.

– Phượng hả? Tên em đẹp lắm.

Nàng không trả lời, nhìn ra biển. Nàng thoáng hối hận là lúc này đã làm quen người đàn ông này: mất thì giờ, vô ích.

Phượng hỏi:

– Nhà anh ở đâu?

Những làn gió thành linh nổi to lên, thổi bạt tiếng nói của Phượng khiến Vĩnh không nghe thấy. Chàng

nhìn ra ngoài xa, nơi những ngọn đèn vàng hoe, kết lại, nhấp nháy xôn xao trên những con tàu đỗ tận ngoài khơi. Trông chúng như một thành phố nhỏ nổi lên đêngh trên mặt biển. Vĩnh đưa tầm mắt ra xa hơn, cố phân biệt ranh giới giữa bầu trời và mặt nước. Nhưng chỉ thấy một màu xanh thẫm bao la chìm trong lớp hơi nước bốc lên trắng nhờ nhờ như sương mù. Tiếng sóng vỗ vào bờ dào dạt từng hồi. Những ngọn nước trắng xóa vươn lên, trườn tới như muốn chồm đến chỗ hai người. Bầu trời ở đây rộng mênh mông, từng chùm sao lấp lánh, chập chờn dưới lòng biển. Ngoài bãi không còn một bóng người. Bờ cát trắng, mịn, chạy dài về hai ngả, mất hút ở phía xa như chui vào hai dãy núi màu tím sẫm.

Đứng trước cảnh thiên nhiên rộng lớn, Vĩnh có cảm tưởng, tâm hồn mình đang nở ra, trải dài trong khoảng không gian bát ngát. Lòng chàng xao động vu vơ và như e sợ điều gì mơ hồ, phi lý. Đầu óc chàng trong suốt, thanh thoi, thoải mái, Những làn gió mát từ ngoài khơi tới tấp thời vào như đã làm bay mọi ý nghĩ, mọi nỗi vui, buồn của Vĩnh.

Phượng nhắc lại câu nói hồi này:

– Nhà anh ở đâu?

Vĩnh quay nhìn lại:

– Anh không có nhà.

Người đàn bà cười. Nụ cười ngờ vực. Vĩnh thấy hàm răng Phượng

trắng, nhỏ và đều như những hạt trai.

Chàng nói:

– Em có nụ cười đẹp lắm. Bao nhiêu tên đàn ông đã tự tử trong nụ cười của em?

Phượng cười thành tiếng:

– Thôi đi cha nội. Tán khéo thế. Hỏi thật, nhà anh ở đâu?

– Hỏi hoài. Đã bảo không có nhà. Em không tin sao?

– Sợ bà xã hả?

– Cũng không có bà xã để sợ.

Phượng bĩu môi, “xì” một tiếng dài:

– Dóc! Không tin được. Vậy anh ở đâu?

Vĩnh vẫn thản nhiên:

– Anh mới thuyền chèo đến tỉnh này hồi sáng. Ở nhà người bạn ít bữa rồi thuê nhà sau.

Vĩnh bắt gặp một niềm vui chợt lướt qua khuôn mặt Phượng. Nàng lại hỏi:

– Nhà bạn anh xa không?

Vĩnh bật cười:

– Lấy lý lịch kỹ thế. Cách đây chừng năm trăm thước. Còn gì, hỏi nốt đi.

Phượng lại cười. Lần này thì niềm vui hiện rõ trên nét mặt nàng. Tiếng nàng như reo:

– Vậy đến “năm” với em đêm nay. Em sẽ “dốc hết cõi lòng” để an ủi một “tâm hồn cô độc”. Thông cảm không?

Cân khôi hài vừa lẳng lơ vừa duyên dáng của Phượng làm Vĩnh vui vui. Bây giờ chàng mới nhận thấy Phượng có giọng nói thanh, trong trẻo và dịu dàng. Chàng hơi lấy làm lạ: một người đàn bà như Phượng lại có giọng nói đó. Trên mặt nàng, không còn một nét nào chứng tỏ nàng còn ngây thơ hoặc mới bước vào nghề này, vậy mà Phượng vẫn giữ được một dáng đẹp tươi trẻ, nhu mì. Nếu chỉ nghe những âm thanh từ miệng Phượng thốt ra mà không thấy mặt, người ta có thể lầm, đó là giọng nói của một người con gái sinh trong một

gia đình đài các. Những lời nói của Phượng vừa từng trải lại vừa mang vẻ ngây ngô, ngộ nghĩnh. Vĩnh thích giọng nói đó.

Chàng hơi cúi đầu, nhìn đôi mắt Phượng. Trong lớp ánh sáng thật mỏng, đôi mắt nàng tròn, đen, đưa qua đưa lại, long lanh như hai vì sao.

Vĩnh hỏi, giọng dịu dàng:

– Em ở đó với ai?

Phượng nhìn Vĩnh:

– Không với ai hết.

– Vậy hả. Không buồn sao?

Phượng không trả lời, nhìn ra xa. Một lát, nàng quay lại:

– Đến với em không? Khuya rồi.

Phượng vừa nói vừa có dáng điệu như sắp bước đi. Vĩnh phân vân, lưỡng lự một chút, đoạn, lẳng lẳng dìu cánh tay nàng, bước tới.

Phượng nói:

– Để em dắt anh. Mình đi vòng ra bãi biển, về lối cửa sau.

– Sao vậy?

– Chớ xóm này nhiều lắm. Sợ hàng xóm mất ngủ.

Vĩnh để Phượng cầm tay, dắt xuống bãi cát, rẽ sang phía tay phải. Những làn gió mạnh thổi dạt tóc Phượng sang một bên, bay bay lất phất. Lẫn trong tiếng gió, Vĩnh nghe thấy những âm thanh bật ra

từ chiếc áo cánh mỏng và chiếc quần trắng của Phượng, phần phật liên hồi, tới tấp. Làn vải mỏng dính sát vào da làm nổi lên những đường nét thon, đầy trên thân hình Phượng. Lớp cát dày lún sâu theo mỗi bước chân khiến Vĩnh đi một cách nặng nhọc. Chàng nhìn khoảng trống vắng chung quanh, nhìn Phượng và chàng thầm nghĩ, nếu đây không phải là Phượng, mà là người yêu của chàng, cảnh chàng đang sống thơ mộng biết bao. Ý nghĩ đó làm chàng thương Phượng. Thương Phượng thật tình. Vĩnh kéo Phượng lại gần, hôn nhẹ lên má nàng. Chàng muốn nói: “anh yêu em”, nhưng chàng hiểu, nếu nói ra, chàng sẽ thấy ngay mình ngớ ngẩn và Phượng sẽ cho là chàng kỳ quặc. Một người đàn

bà như Phượng nghi ngờ hết mọi lời nói của người đời; không dám tin ngay cả những lời nói thật. Vĩnh lặng lẽ bước đi bên Phượng. Chàng cảm thấy hồi hộp vu vơ. Không hẳn là một nỗi sợ sệt. Cũng không hẳn là một nỗi vui mừng. Vĩnh có cảm tưởng như mình sắp sửa ăn trộm của ai vật gì quý giá. Chàng nắm chặt hơn bàn tay nhỏ của Phượng. Hơi ấm từ tay nàng truyền sang người Vĩnh một cảm giác ngây ngây, xao xuyến. Một vệt sáng lớn của ngọn đèn pha, từ trên đỉnh núi phía trước mặt, lướt qua chỗ hai người, quét trên bãi cát, chạy ngang ra biển làm thành một mảng ánh sáng trắng, dài di chuyển chập chờn trên mặt nước, rồi chợt lịm đi như chìm xuống đáy biển.

Vĩnh hỏi:

- Đơn vị nào đóng trên đó, em?

- Quân đội Mỹ. Hết cả dãy núi chung quanh bờ biển này là của chúng nó. Thứ bầy, chủ nhật chúng nó đổ xuống, các bar quanh đây không còn chỗ mà tiếp. Đánh nhau tùm lum...

Lời nói của Phượng nhắc Vĩnh nhớ lại hồi sáng, lúc vừa bước chân đến đây, chưa gặp người quen, đi lang thang ngoài đường. Chàng nhận thấy ngay điểm đặc biệt, nổi bật nhất của thành phố nhỏ bé này là có rất nhiều bar. Không một con đường nào, dù nhỏ hẹp, thừa thớt đến đâu lại không có ít nhất là bốn, năm cái bar. (...) Đi đâu cũng gặp những anh lính Hoa Kỳ túm năm,

tụm ba, quây quần quanh các nàng chiêu đãi. Vĩnh theo dõi một toán đi ngắt ngưỡng ngoài đường, vừa bước chệnh choạng vừa cười nói bô bô như ở ngay trong nhà họ. Đôi khi, một vài anh trong bọn nổi hứng, hát rống lên những lời ca ngây ngô, vô nghĩa.

Toán người ngoại quốc đi đến đâu, trẻ con (...) kết lại thành đoàn, chen chúc, xô đẩy nhau, theo sau đến đó. (...)

Những anh lính Mỹ ngơ ngác, nhón mắt, khom người nhìn tụi nhỏ. Một anh thình lình phồng má, trợn mắt, đập mạnh hai chân xuống mặt đường, hét một tiếng thật to. Đoàn trẻ hoảng hốt dạt vội về phía sau. Nhưng anh lính Mỹ lại toét

miệng cười. Những đứa nhỏ cũng bật cười theo. Và vòng đai con nít lại siết lại vội vàng chung quanh những người ngoại quốc. Những cánh tay trần gầy guộc lại giơ ra, cổ vươn lên cao...

Đến trước một căn nhà lá thấp, hơi thụt vào trong, Phượng chỉ tay, bảo:

– Nhà em đó.

Nàng dắt Vĩnh đến trước khung cửa. Ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn dầu từ bên trong, chui ra qua những kẽ nứt vòng vèo của lớp gỗ mỏng. Bên trong hoàn toàn im lặng. Chỉ có tiếng gió và tiếng sóng biển dội đến tới tấp, ồn ào ở phía sau lưng. Phượng mở hé cánh cửa, lách vào nhà, kéo Vĩnh vào

theo. Nàng gài ngay cửa lại. Vĩnh đứng bên khung cửa, dựa lưng vào bức vách gỗ. Phượng vặn to ngọn đèn hoa kỳ, đem đặt trên mặt chiếc thùng gỗ kê dưới đất. Vĩnh đảo mắt nhìn quanh đồ đạc trong phòng: một chiếc tủ thấp, nhỏ, bên trên la liệt những chai, lọ, nước hoa, phấn, sáp môi, lược... Đối diện với chiếc tủ là cái thùng gỗ, nằm sát tấm màn gió căng suốt chiều ngang căn nhà. Một cái đĩa gạt tàn to, bằng thủy tinh đựng đầy mẩu thuốc và tro, nằm trên mặt thùng. Vĩnh chắc chiếc giường nhỏ của Phượng kê phía sau bức màn gió đã bạc màu đỏ. Trông bề ngoài, căn nhà có vẻ rộng, Vĩnh hơi ngạc nhiên, khi vào trong, chàng lại thấy nó trở nên chật hẹp một cách bất ngờ, thảm hại. Vĩnh để ý đến một khung cửa

đóng kín ở gần chiếc tủ, nếu mở ra, sẽ thông sang nhà bên cạnh. Chàng đoán, căn nhà này được ngăn đôi, Phượng ở một nửa.

Trong lúc Vĩnh đứng đó, Phượng lẳng xẵng kéo gọn cái màn gió sang một bên; trải lại tấm drap; đặt ngay ngắn hai cái gối trắng trên đầu giường; sắp xếp vội vàng những chai, lọ, gương lược trên mặt tủ, và dẹp gấp rút những chiếc áo, quần, sú chiêng... vắt bọn bề trên dây thép, gần lối ra vào. Nàng đem nhét tất cả những thứ đó vào trong chiếc thùng gỗ nhỏ.

Xong xuôi, Phượng đến trước mặt Vĩnh, thở một hơi dài, nhoẻn cười, hỏi:

– Anh xem em bữa bãi không?
Có chị người làm, chị ta lại không
ở lại buổi tối.

Vĩnh cũng mỉm cười nhìn nàng.
Chàng nghĩ ngay là Phượng vừa nói
dối. Điều đó khiến chàng tội ng-
hiệp nàng một cách khổ sở. Chàng
muốn nói một câu thật thân mật
với Phượng. Song chàng lại hỏi:

– Em còn ngọn đèn nào lớn hơn
không?

– Còn. Sao?

– Thắp lên đi.

Giọng Phượng ngạc nhiên:

– Kỳ! Không ai đến đây lại đòi
thắp đèn như anh. Họ bắt em tắt
đèn thật lẹ...

Vừa nói, Phượng vừa đến bật diêm, thắp ngọn đèn ở trên mặt chiếc thùng gỗ. Nhưng ngọn đèn lớn của nàng cũng chẳng sáng hơn bao nhiêu. Nàng bảo Vĩnh:

– Anh vào giường trước đi. Em rửa cái mặt rồi em vào.

Vĩnh đến ngồi xuống mép giường, cởi giày. Phượng đem đến cho chàng một đôi dép và một bộ quần áo mặc trong nhà còn gấp nếp. Vĩnh nghĩ thầm, bộ quần áo này đã qua tay không biết bao nhiêu người đàn ông đã nằm lại nơi đây. Nó cũng như Phượng. Như thân xác phượng. Chàng đưa trả bộ pizama cho Phượng, nói:

– Em cất đi. Anh không cần thứ này.

– Tại sao? Mặc quần áo đó, ngủ gì nôi.

Giọng Vĩnh ồm ờ:

– Anh đến đây đâu phải để ngủ...

Phượng ném tung bộ quần áo lên mặt tủ rồi sà vào lòng Vĩnh. Nàng rúc đầu, cười trong cổ chàng:

– Lẳng nhĩ. Thế mà lúc mới gặp, làm bộ ta đây đứng đắn.

Vĩnh khẽ đẩy phượng ra. Chàng bảo Phượng, giọng nghiêm trang:

– Em đi rửa mặt đi.

Phượng lắc đầu quày quật:

– Thôi. Không rửa nữa.

– Sao?

– Phí thì giờ.

Nàng ngả hẳn đầu lên vai Vĩnh, ôm chặt lấy chàng. Bàn tay Phượng vuốt ve khoảng lưng Vĩnh (...) Chàng hiểu, những cử chỉ vuốt ve, âu yếm, những lời nói ngọt ngào mà Phượng đang có với chàng đây, chỉ là giả dối: nàng làm vì bốn phận; vì muốn chiều lòng khách.

Vĩnh mở mắt, xoay người lại nhìn Phượng:

– Em để anh yên.

Nàng lắc đầu:

– Không.

– Anh nói thật. Anh muốn mọi sự xảy ra một cách tự nhiên, không cần gò ép, thúc giục... Hiểu ý anh

không?

– Không. Em thích. Em... khoái anh. Anh thông cảm không?

Vĩnh hơi mỉm cười: Sau mỗi câu nói, Phượng hay thêm câu: “anh thông cảm không?” khiến lời nói của nàng nhiều khi ngộ nghĩnh, thú vị mà tức cười. Có lẽ chàng mến Phượng vì vẻ ngộ nghĩnh này.

Chàng nói:

– “Thông cảm”. Nhưng em ra mở cửa sổ giùm anh. Anh thấy bức.

Phượng rời Vĩnh, tụt khỏi giường. Nàng nói: Cửa sổ nhà em không “mở” được. Phải nói là “tháo” ra mới đúng.

Nàng đi đến, rút cái then ngang, tháo rời phiến gỗ vuông, to, để lộ một khoảng trống nhìn ra biển. Gió mạnh chọt ủa vào làm rung rinh tấm màn gió chỗ Vĩnh nằm. Chàng nói:

– Nhà em có nhiều cái lạ lắm.

Hiếu lắm câu nói của Vĩnh, Phượng có vẻ ngượng. Nàng nói:

– Nghèo thì phải vậy chứ biết sao. Em thuê hai căn này tám nghìn một tháng đó khiếp không? Nhà ở đây hiếm lắm. Có chỗ chui ra, chui vào là may. Anh thông cảm không?

Vĩnh lại mỉm cười:

– “Thông cảm”.

Phượng đến nằm xuống giường,

cạnh Vĩnh. Nàng vòng tay ôm ngang người chàng. Vĩnh nghe rõ hơi thở ấm, rộn ràng của Phượng phả vào một bên má mình. Tâm hồn Vĩnh lâng lâng, ngây ngất như đang chơi vơi trong một khoảng không gian bát ngát. Trong một thoáng, chàng như quên rằng người đàn bà đang nằm đây, đang âu yếm vuốt ve chàng, là Phượng. Chàng có cảm tưởng đang nằm trong vòng tay một người con gái chàng đã thầm yêu, trộm nhớ từ lâu. Cảm tưởng đó làm nảy ra trong lòng chàng ý muốn nâng niu, ôm ấp người đàn bà nằm cạnh chàng. Nhưng Vĩnh vẫn nằm yên. Chàng thầm hiểu, nếu bây giờ chàng quay nhìn Phượng, ý muốn đó sẽ tan biến mất. Chàng nhắm mắt, cố giữ im lặng để mặc nàng mơ trốn. Rồi sự mệt mỏi

vì phải ngồi trên máy bay hơn hai giờ liền, và gần một ngày trời lang thang dưới nắng làm tâm hồn Vĩnh lịm đi, thêm thiếp trong bầu không khí êm ả và dưới bàn tay dịu dàng của Phượng.

Không biết bao lâu sau, tiếng súng đại bác từ trên một ngọn đồi nào bắn đi, lôi Vĩnh ra khỏi vùng êm ả đó. Thấy Phượng nằm im, tưởng nàng đã ngủ, chàng xoay người nhìn sang: Đôi mắt Phượng mở to trong lớp ánh sáng vàng nhạt của ngọn đèn dầu, đang đăm đăm nhìn Vĩnh; Đôi mắt dịu dàng mà xa vắng.

Vĩnh hỏi:

– Súng ở đâu bắn đó, Phượng?

– Trên đời. Ở đây, đêm nào cũng vậy. Hồi mới đến, em không thể nào ngủ được. Riết rồi cũng quen.

Riết rồi cũng quen... Cũng quen như mình đã từng quen thuộc với cuộc chiến tranh kéo dài, dai dẳng ròn rã mấy chục năm trường trên đất nước này. Cũng quen như em quen thuộc với sự tiếp xúc thường xuyên với những người đàn ông lạ, trong đó có anh. Cũng quen như những đứa nhỏ ngửa tay xin tiền bọn người ngoại quốc...

Một tiếng thở dài tự nhiên buột ra, Vĩnh không kìm nổi.

Tiếng Phượng:

– Em nghĩ anh ngủ. Em chắc anh mệt nên để yên cho anh ngủ.

Vĩnh vẫn nằm im. Tiếng súng đại bác ở ngoài kia tiếp tục nổ. Tiếng những viên đạn xoáy đi trong không khí át cả tiếng gió và tiếng sóng biển đổ vào bờ,

- Anh nghĩ gì đó?

- Không...

- Sao nhìn em như vậy? Nhớ nhà hả?

Vĩnh không trả lời. Chàng nhìn ra cửa sổ. Ánh sáng của ngọn đèn để quá gần làm chàng hoa mắt, không trông thấy gì.

Phượng theo dõi cử chỉ của Vĩnh. Đột nhiên nàng hỏi:

- Hỏi thật. Anh đã... thế này bao giờ chưa?

Vĩnh ngạc nhiên nhìn Phượng:

– Em hỏi gì kỳ vậy?

Phượng cười:

– Anh kỳ thì có. Anh làm sao ấy, không như mấy người đàn ông em gặp. Anh thông cảm không?

Vĩnh cùng cười:

– Làm sao là làm sao?

– Không biết. Nhưng kỳ lắm.

Nàng rúc đầu vào cổ Vĩnh, cười thành tiếng.

Chợt nhớ ra một điều, Vĩnh hỏi:

– Phượng à. Em nói ở đây nhiều Mỹ. Em có tiếp họ bao giờ không?

Tiếng Phượng cụt ngủn:

– Không

Nghe tiếng “không” mạnh dạn và cộc lốc đó, Vĩnh khó đoán nàng nói thật hay nói dối. Tuy vậy, chàng thấy thú,

– Anh thấy nhiều cô... như em, bông chốc đầy tiền, giàu ghê gớm. Sao em không “làm” như họ?

Phượng nhại lại giọng Vĩnh vừa rồi:

– Làm như họ là làm sao?

– Đi với Mỹ đó.

Phượng không trả lời. Bàn tay nàng đang mơn man trên ngực Vĩnh, tự nhiên ngập ngừng rồi dừng lại, nằm im như thiếp ngủ. Vĩnh có ý chờ Phượng trả lời. Nhưng

chàng ngạc nhiên thấy Phượng vẫn nằm im. Chàng nghe rõ ràng từng hơi thở nhẹ của Phượng. Bây giờ Vĩnh mới để ý đến mùi da thịt Phượng phảng phất lẫn trong một thứ hương thơm rất nhẹ của loại nước hoa chàng không biết hiệu. Bên ngoài, tiếng sóng vẫn vỗ vào bờ dồn dập, đều đều. Tiếng gió xào xạc vi vu trên những ngọn thông ở một phía nào rất xa. Tất cả những âm thanh đó vẳng đến tai Vĩnh như những tiếng ru êm đềm, như một nỗi nhớ nhung mơ hồ vô cớ. Lần đầu tiên, từ lúc gặp Phượng, Vĩnh thấy lòng rạo rức. Chàng có cảm tưởng, tâm hồn mình thiu thiu, lịm ngắt trong một vùng hương thơm tỏa ra từ người Phượng.

Vĩnh quay sang Phượng. Chàng

bỗng trở nên phân vân, bỡ ngỡ, không biết phải mở đầu bằng cách nào. Không phải đây là lần đầu Vĩnh đến với một người đàn bà như Phượng. Nhưng riêng đối với nàng, chàng tự nhiên vụng về, lúng túng. Vĩnh như e ngại, dù mở đầu bằng cách nào cũng khiến nàng tủi thân, buồn khổ. Điều này làm chàng nhận biết, những lần trước đây và đối với những người đàn bà khác, chàng đã xử sự một cách nhẫn tâm hèn mọn. Chàng ân hận.

Đợi một lúc lâu, không thấy Phượng nói gì, Vĩnh cất tiếng, hỏi:

- Em ngủ chưa, Phượng?
- Chưa.
- Sao không trả lời anh?

- Trả lời gì?

- Câu anh hỏi hồi nãy đó.

Phượng lại im lặng. Lát sau, vẫn không ngược lên, Phượng hỏi lại:

- Bộ khinh em đến cỡ đó hả?

Vĩnh chột sững sờ trước câu trả lời của Phượng. Chàng ngờ mình đã nói lỡ điều gì làm tổn thương đến danh dự Phượng. Vĩnh nhớ lại câu hỏi của mình hồi nãy và chàng thật tình không hiểu, phản ứng của Phượng vừa rồi mang ý nghĩa gì. Vĩnh nằm yên chờ đợi.

Vài phút sau, có tiếng Phượng nhẹ và buồn:

- Sao em không biết đi với tui

Mỹ là khôn. Nhưng cứ nghĩ phải đem cái thân cho tụi nó dày vò để kiếm đồng tiền cho vào miệng, em hết chịu được. Thà là ăn nằm với những người cùng quê hương, xứ sở... Họ có khinh em thì cũng là đồng bào với nhau. Còn tụi chúng nó, chúng nó chửi vào mặt em, em cũng không biết, nhục nhã lắm chứ bộ sướng sao. Anh thông cảm không?

Vĩnh chưa kịp nói gì, Phượng cười nhẹ lên một tiếng, giọng khôi hài chua chát:

- Em nghèo toi tả thế này cũng chỉ vì ăn ở hết mình với người anh em đồng bào đó. Anh thông cảm không?

Vĩnh muốn bật cười, nhưng cổ

chàng như có gì chặn lại. Một nỗi buồn vô cớ dâng lên trong lòng. Vĩnh xoay người, ôm chặt Phượng vào lòng, nói thật nhỏ bên tai nàng:

– Thông cảm. Anh thông cảm em.

Và chưa lần nào Vĩnh thấy mình dùng hai tiếng “thông cảm” lại mang ý nghĩa sâu xa, thấm thía như lần này. Tự nhiên, Vĩnh có cảm tưởng Phượng như một người hết sức thân mật, gần gũi với mình. Rồi chàng thầm nghĩ, bây giờ, dù chàng mở đầu bằng cách nào để tiến đến gần Phượng chàng cũng sẽ không ân hận, và chắc chắn Phượng hài lòng. Bàn tay Vĩnh xoa lướt nhẹ nhàng trên vò vai Phượng. Những ngón tay mon men, dò dẫm trên áo

Phượng, như một sự tình cờ, như một điều tất nhiên.

Từ bên kia vách ván, đột nhiên phát ra những âm thanh nhỏ, rời rạc. Hình như có tiếng kêu “kót kót” của lớp dát giường rung động. Phượng nhóm vội đầu lên như vừa nằm phải một mũi kim nhọn, nét mặt ngơ ngác, hốt hoảng. Đôi mắt Phượng nhìn đăm đăm tằm vách ván ở cuối giường, thăm dò, nghe ngóng. Nhưng gian bên kia lại im lặng.

Vĩnh hỏi:

– Chuyện gì thế, Phượng?

Nàng trả lời lơ đãng:

– Không.

Phượng giọng nhẹ năm xuống.
Vĩnh lại hỏi:

– Ai bên này, em?

Phượng không trả lời. Vĩnh nhìn nàng. Hình như nỗi hốt hoảng vừa rồi chưa biến hẳn. Chàng nhắc lại:

– Ai ở bên này, Phượng?

Phượng nhẹ xoay đầu nhìn Vĩnh. Nàng vẫn không trả lời. Hình như nàng chưa hiểu rõ Vĩnh muốn hỏi gì. Vừa lúc đó, từ bên kia bức tường gỗ mỏng, tiếng “kót két” lại nổi lên, rõ và nhiều hơn. Rồi tiếng một đứa trẻ bỗng khóc ré lên hòa với tiếng những cẳng chân giầy mạnh trên giường.

Phượng vùng bật dậy, nói vội vàng:

– Chết. Chết. Cháu dậy. Đợi em một chút, em đỡ cháu rồi sang...

Nàng nhẩy vụt khỏi giường, chạy chân đất ra mở cánh cửa ở gần chiếc tủ, thông sang gian bên, Vĩnh bỗng ngơ ngác như trước một hiện tượng lạ. Chàng sửng sò, cụt hứng. Chuyện vừa xảy ra thật tầm thường mà lại làm chàng bàng hoàng, xúc động: chàng không ngờ trước.

Tiếng Phượng từ bên kia:

– Mẹ đây. Ngủ ngay, ngủ ngay, con...

Đứa bé không giẫy nữa, song vẫn khóc. Phượng khẽ gắt:

– Im nào. Mẹ đây. Mẹ đây mà...
Thằng này nằm lui ra, đập vào em
làm nó dậy.

Tiếng khóc chợt nín bật. Vĩnh
chắc đứa bé đã chợp được vú mẹ.
Tiếng Phượng ru nhỏ nhỏ:

– Con cò mà đi ăn đêm, đậu
phải cành mềm, lộn cổ xuống ao...
Ngủ đi. Ngủ ngoan, mẹ thương...
Mai có tiền, mẹ mua thật nhiều
keo, nghe...

Tiếng ru và tiếng nựng con
của Phượng khiến Vĩnh càng thêm
bàng hoàng. Trong một giây, Vĩnh
có cảm tưởng, người đàn bà vừa
hát lên những lời êm ái ở phía
bên kia, không phải là Phượng.
Cũng giọng nói đó, cũng những
âm thanh trong trẻo, dịu dàng đó

mà sao chẳng nghe lạ lắm vô cùng. Thì ra, chỉ trong giây phút vừa qua chàng mới được nghe tiếng nói chân thực của nàng. Chỉ những lời nói đó mới thực sự được cất lên từ đáy tâm hồn nàng; từ niềm rung động sâu xa thẳm kín của cõi lòng nàng. Ngoài ra, toàn là vắn vơ, giả dối; toàn là hư ảo, hão huyền hết thảy...

Vĩnh băng khuâng ngơ ngác trước những âm thanh đó như chàng đã ngơ ngác về những đứa con của Phượng. Tim chàng se lại. Một niềm xao xuyến mong manh, chập chờn trong tình cảm Vĩnh. Chàng nằm yên đó, cố giữ im lặng và ao ước, khát khao tiếng nói của Phượng lại cất lên. Phải là cất lên ở phía bên kia bức tường gỗ

mỏng. Nhưng bên đó bây giờ đã lại hoàn toàn im lặng. Bên này cũng im lặng hoàn toàn. Chỉ còn những tiếng nước đổ ào ào, tiếng gió lướt nhanh qua các lùm cây; tiếng đại bác rời rạc bắn đi từ chỏm núi xa... Tất cả những âm thanh xô bồ, buồn tênh đó hợp lại, lọt qua cửa sổ, dội vào tai Vĩnh thay những tiếng ru ngọt ngào của Phượng.

Vĩnh vẫn nằm im, và chàng tự hiểu, rồi sẽ chẳng có gì xảy ra giữa chàng và Phượng. Không có gì hết. Vĩnh thoáng hối tiếc những phút vừa qua, khi nàng còn ở bên này, còn kê đầu trên cái gối này đây, và thân thể nàng còn gói gọn gàng trong vòng tay Vĩnh. Chàng tự hổ thẹn với mình. Chàng trách mình hèn mọn.

Vĩnh nhoài người, với tay khỏi giường vặn nhỏ ngọn đèn. Ánh sáng thu gọn lại. Bóng tối trải rộng thêm, gần kín gian nhà. Vĩnh ngược đầu, nhìn qua cửa sổ. Một vài vì sao nhấp nháy, long lanh trên nền xanh thẫm của khung trời nhỏ, xa vời như những tia hy vọng gần tàn. Những làn sương mỏng bay qua, bay qua... Chàng thầm hỏi: “Sao Phượng không nói ngay về những đứa con nàng, lúc mới gặp nhau? Nàng vô tình hay có ý giấu mình? Sao Phượng phải làm thế? Đâu có gì đáng tủi hổ cho một người gái điếm có con?...”

Vĩnh ngồi dậy, gài lại khuy áo, đi về phía cửa sổ. Khi ngang qua cánh cửa thông sang gian bên, chàng liếc nhìn sang. Vĩnh không

thấy gì, ngoài một lá màn trắng
nhờ nhờ đang lay động.

Vĩnh tỳ tay lên khung cửa, vươn
nửa thân mình ra ngoài. Bầu trời
chợt mở rộng ra, bay bổng lên cao.

Ở phía sau lưng chàng, thốt
nhiên, có tiếng một người kêu lên
nhỏ nhỏ:

– Hư. Cắn mẹ. Cắn mẹ. Đau,
con...

Lúc những bước chân lún sâu
xuống cát, Vĩnh mới nhận ra, mình
đã để quên đôi giày ở trong nhà
Phượng. Chàng ngoái đầu, nhìn
lại phía sau: Ngôi nhà của Phượng
đã lẩn vào đám nhà tranh lụp sụp.
Vĩnh bước chậm lại. Những làn gió
biển về khuya, trở lạnh, phả vào

mặt, vào người làm tâm thần chàng tỉnh hẳn. Ý nghĩ Phượng sẽ hoang mang, kinh ngạc siết bao khi nàng trở sang mà không thấy Vĩnh, khiến chàng vừa thú vị vừa áy náy trong lòng. Chàng không hối hận về sự bỏ đi của mình. Nhưng Vĩnh tiếc đã không nói được gì trước khi xa Phượng. Anh đã không nói được gì trước khi anh rời xa em. Nhưng anh sẽ nhớ em Nhớ em như nhớ một người thân nhất ở đời. Anh sẽ nâng niu những lời ru con của em như anh vẫn từng nâng niu tiếng hát mẹ anh trong những ngày anh còn bé. Vĩnh ngược nhìn lên.

Nền trời bây giờ xanh trong và đầy sao. Dải cát chạy dài trước mặt. Vĩnh vẫn chưa nhận được ra, lối nào về nhà bạn. Chàng lầm lũi

bước đi. Những âm thanh cao, nhẹ và trong của Phượng mơ hồ phảng phất đâu đây, bay ngợp trong cõi bao la của Trời và Biển. Đôi chân Vĩnh đang bước đi, chợt đứng dừng lại. Một câu hỏi bật ra trong đầu: “Liệu Phượng có tìm thấy số tiền mình để dưới gối cho nàng?” Chàng không tìm cách trả lời. Bây giờ chàng không muốn nghĩ, muốn tìm gì cả. Vĩnh lại tiếp tục bước đi. Những vết chân bơ vơ, lác lõng in trên nền cát mỗi lúc một nhiều, chạy ngược về sau. Vĩnh cúi đầu, nhìn hai bàn chân mình. Bỗng nhiên, chàng thấy mình khổ sở. Và lần này, chàng không đứng lại, để mặc những ý nghĩ đuổi theo: “Như vậy cũng có ích gì? Đâu có ích gì. Hết số tiền đó, Phượng sẽ ra sao? Các con nàng sẽ ra sao? Và tất cả

những người như Phượng cũng sẽ ra sao? Đâu đó có thay đổi được gì? Rồi mọi sự lại vẫn còn nguyên như thế... Riết rồi cũng quen, cũng quen, cũng quen...”

Vĩnh vẫn cúi đầu, lặng thinh đi tới. Chàng nhìn đăm đăm hai bàn chân mình, thay nhau, chìm sâu xuống cát.

(Qui Nhơn 5-66.)

